

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **D. T. T. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2017, č. j. MV-43186-4/SO-2017, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 5. 2018, č. j. 30 A 108/2017 - 71, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 29. 6. 2017 kasační stížnost žalobkyně (dále jen „*stěžovatelky*“) společně s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[2] Stěžovatelka kasační stížnost i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uplatnila blanketně. Nejvyšší správní soud ji proto usnesením ze dne 3. 7. 2018, č. j. 3 Azs 49/2018 – 9, vyzval mj. k doplnění důvodů, pro které by odkladný účinek měl být kasační stížnosti přidán. Návrh stěžovatelka doplnila dne 16. 7. 2018.

[3] V tomto doplnění stěžovatelka zejména uvedla, že má na území ČR veškeré rodinné a sociální zázemí a její nucený návrat by tak byl nenahraditelnou újmou. Stěžovatelka je přivyklá životu v ČR, kde pobývá po velmi podstatnou část života (10 let); ČR považuje za svůj domov. Na území ČR má přítele, který zde má povolen trvalý pobyt a se kterým plánuje společnou budoucnost. S územím ČR má spjaty také ekonomické aktivity a po celou dobu pobytu plnila veškeré povinnosti. Návrh také považuje za stěžejní v zájmu zachování svých procesních práv v předmetném soudním řízení. Není si vědoma, že by mohla vzniknout újma jiným osobám nebo mohlo dojít k ohrožení veřejného zájmu. V případě vykonatelnosti napadeného rozsudku bude nucena okamžitě opustit ČR a její návrat bude v nedohlednu.

[4] Žalovaná s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasila. Podle jejího názoru rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nemůže stěžovatelce způsobit újmu, neboť povinnost opustit území ČR může být spojena až s rozhodnutím o správním vyhoštění (na podporu svých tvrzení odkázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 A 140/2015 – 22 a usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100). Pokud jde o ochranu procesních práv stěžovatelky, v řízení o kasační stížnosti nebývá nařizováno ústní jednání, procesní aktivita stěžovatelky tak byla vyčerpána podáním kasační stížnosti. Nadto i sepsání kasační stížnosti bude v daném případě záviset pouze

na právním zástupci stěžovatelky, neboť se jedná o komplikovaný úkon vyžadující právní odbornost.

[5] Nejvyšší správní soud po zhodnocení věci dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou naplněny.

[6] Podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) může soud přiznat žalobě odkladný účinek, „*jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*“. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[7] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou v tom směru, že vzhledem k jejím stávajícím osobním a rodinným poměrům, by pro ni nucené opuštění ČR mohlo znamenat nenahraditelnou újmu. Navíc má Nejvyšší správní soud za to, že může být pro výkon stěžovatelčina ústavního práva na spravedlivý proces nezbytné, aby mohla zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatelka v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupena advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení apod. (viz usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, či ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 Azs 78/2017 – 21).

[8] Zároveň Nejvyšší správní soud vychází z toho, že pokud by nedošlo k odkladu právních účinků napadeného rozsudku do doby meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti, je zde reálné nebezpečí, že by byla stěžovatelka skutečně nucena ještě před tímto rozhodnutím opustit ČR.

[9] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 102, „*[j]e sice pravdou, že k bezprostřednímu opuštění území ČR by mohl být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nicméně tato skutečnost nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jen stěžejí lze předpokládat, že cizinec má předejít případné nenahraditelné újme tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území ČR a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu v ČR na určitou dobu.*“ V daném případě tak zdejší soud shledal příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem nenahraditelné újmy u stěžovatelky.

[10] Naproti tomu nelze z řízení před správním orgánem i soudem, ani z jiných okolností, dovodit, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo být nositelem rizika vzniku jakékoli újmy třetím osobám, případně závažného porušení veřejného zájmu.

[11] Z důvodů výše vyložených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** oprávné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu